kjer ni trpljenja. Naj počiva v miru in blag ji spomin!

Sv. Pavel pri Preboldu. Malokedaj se bere kaj iz našega kraja. Kljub temu še živimo in doživimo vedno kaj novega, veselega ali pa žalostnega. Hmelj smo obrali in sedaj čakamo in upamo na spremembo zraka,da bomo lažje dihali v gospodarstvu. Sušo imamo neznosno, kakor povsod. Sušijo se že najgloblji studenci. — Letos, posebno zadnji čas, pobira bela žena posebno mlade fante. S slive je padel ter po enotedenskih bolečinah v bolnici umrl devetletni Polde Rovšnik. Po nesreči se je obstrelil 16letni Tonče Randl in bil pri priči mrtev. Na potu proti domu je obnemogel radi želodčne bolezni Jože Ocvirk, ki je po dveh dneh umrl v bolnici. Vse so pripeljali na domače pokopališče. Avto je do smrti povozil 6letnega Ivka Petelinšeka, katerega so pokopali v Celju poleg pred 4 meseci umrlega brateca. Smrt ima vedno zrelo žrtev. — Pa tudi poveselimo se včasih kljub žalostnim časom. Prirejamo razne veselice, koncerte, igre in drugo. Dne 15. avgusta smo imeli ginljivo cerkveno slovesnost. Blagoslovljena je bila nova zastava šentpaveljske dekliške Marijine družbe. Popoldne je vprizorila družba poučno in zabavno igro »Izgubljeni raj«. Dasi je bila prejšnji dan otvoritev novega Zadružnega doma z veliko veselico, vendar je bilo drugi dan v Društvenem domu polna dvorana občinstva. Igra se je ponovila.

Trnovlje pri Celju. Dne 29. avgusta, okrog 9. ure zvečer, je izbruhnil požar v gospodarskem poslopju Marije Pečar v Trnovljah. Razširil se je na stanovanjsko hišo, katera je bila s slamo krita, ter uničil ves letošnji pridelek. Zgoreli sta tudi dve kravi in poljsko orodje. Gasilci so prišli od vseh strani, vendar je bilo gašenje vsled pomanjkanja vode otežkočeno. Gre brezdvomno za požig brezvestnega človeka. Pečar je že spala in so jo sosedje s težavo rešili iz plamenov.

Ljubečna pri Celju. Malokedaj je slišati od nas v vašem listu kaj novega, pač pa smo zvedeli mi sedaj novico, neprijetno posebno za nas stariše otrok, ki obiskujejo tukajšnjo osnovno šolo, da nas bo zapustil naš dušni pastir in katehet g. Ocvirk Alojzij iz Vojnika, ki je premeščen na Muto. Ker smo vedeli ceniti vzgojo in pouk g. kateheta Ocvirka, se čutimo dolžne, mu v zahvalo za njegov trud skozi štiri leta izreči najudanejšo zahvalo, katera mu po vsej pravici gre in mu želimo na njegovem novem mestu mnogo uspehov!

Velika Pirešica. Tukajšnje gasilno društvo bo imelo dne 11. t. m. veliko župno vajo popoldne in po župni vaji se vrši velika ljudska veselica z raznovrstnimi šalami in bo igrala godba na pihala. Vstopnina bo prostovoljna. Ker je čisti dobiček namenjen za odplačilo dolga na motorni brizgalni in za nabavo prepotrebnega gasilnega orodja, vabimo vsa sosedna društva in vse gasilstvu naklonjeno občinstvo, da se te n[illegible] redke slavnosti v velikem številu udeleži!

Gornjigrad. Po daljšem času se zopet oglasimo iz Gornjegagrada v našem listu »Slov. Gospodarju«. Marsikaj se je sicer med tem časom zgodilo v tem planinskem mestecu, kar pa za enkrat še ne dámo javnosti na vpogled. O krizi nam ni treba povdarjati, ker itak preplavlja celi svet. Težko pa smo že pričakovali blagodejnega dežja, ki nam je vsaj v nekoliko rešil jesenske pridelke, kajti suša je pritiskala z vso silo. — V nedeljo dne 21. avgusta nas je presenetil krasen cerkveni govor prevzvišenega knezoškofa dr. Rožmana, ki je bil na obisku pri tukaj bivajočem prevzvišenem nadškofu dr. Jegliču ter opravil v tukajšnji cerkvi, nekdaj stolnici ljubljanskih škofov, prvo sv. opravilo. Gornjegrajski fantje prav pridno pritrkavajo ob vsakem večjem prazniku, kar zelo povzdiguje slovesnost službe božje. Nekateri »prosvitljeni« ljudje se sicer spodtikajo nad tem, ki je započeto delo g. sodnika Ranta, a smo mu vsi drugi farani tembolj hvaležni. Zatrjujemo mu, da bomo tudi za naprej z vsemi močmi delovali v njegovem duhu za procvit in prosveto naše mladine. — Fantje in dekleta Katoliškega prosvetnega društva se pripravljajo na krasno napeto igro »Miklova Zala«, ki se godi za časa turških napadov na slovenska tla in se občinstvo celega tukajšnjega okoliša že naprej opozarja. Dan prireditve se bo pravočasno objavil.

Šmarje pri Jelšah. Za nedeljo sladkega imena Marijinega zopet pričakujemo ljube romarje iz domače in sosednjih dekanij. V posebno velikem številu dohajajo tokrat iz laške, celjske, novocerkovške in konjiške dekanije. Da se vejo ravnati, jih opozarjamo na sledeče železniške zveze. Iz slatinsko-rogaške strani prihajata vlaka ob pol sedmih in ob pol desetih, iz celjsko-mariborske smeri pa ob pol devetih. Odhod proti Hrvatski je ob pol devetih, jednajstih in sedemnajstih, proti Celju in Mariboru pa ob pol desetih, štirinajstih in osemnajstih. Sv. maše bodo v župnijski cerkvi ob pol sedmih in osmih, pri Sv. Roku pa ob devetih in pozna služba božja ob desetih. Dobrodošli ste nam vsi! — Pošta, ki se je precej let nahajala tik cerkve v hiši g. dr. Rihtariča, se je z začetkom avgusta preselila na svoje sedanje mesto v hišo gospe Ferlinčeve. Bolj prilična je nam bila dozdaj. — Več uradniških sprememb se je izvršilo v zadnjem času. — V Št. Vidu si je mlado pa zelo marljivo gasilon društvo postavilo tik postajališča svoj novi in prav lični dom. Na Male gospojnice dan popoldne po slovesnih večernicah ga bodo blagoslovili in otvorili. Na pomoč! Pa Bog daj, da bi jim ne bilo treba mnogokrat krotiti rdečega petelina na naših strehah! Se ga pač strašno bojimo, posebno odkar je uničil lepo gospodarsko poslopje posestnika Žnidarja, po domače Stanteta.

Šmarje pri Jelšah. V Mariboru pri svojem sinu je umrla v starosti 73 let Cecilija Romih, svoj čas posestnica v Dolu, župnija Šmarje pri Jelšah. Rajna dobra mati, skrbna gospodinja in vsestransko blaga žena je bila 25 let zvesta naročnica »Slovenskega Gospodarja«. Blagopokojni mamici svetila večna luč, preostalim naše sožalje!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Kakor povsod, imamo tudi pri nas veliko sušo. Hudo bo za živino in sploh za vse, ker ne bo jesenskih pridelkov. — Nekam ginjeni smo bili dne 14. avgusta, ko se je od nas poslovil naš priljubljeni organist g. Ciril Korpar, domačin naše fare, sin pokojnega Tomaža Korparja iz Osluševec in brat tamošnjega vzglednega gospodarja in kovača g. Jakoba Korparja. Imenovani organist je absolviral orglarsko šolo v Celju. Po svojih študijah se je vrnil domov ter v domači fari kot organist deloval skoraj dve leti in sicer tako, da je bil v veselje vsem faranom. Pevci so pod njegovim vodstvom krasno prepevali na koru in drugod. Posebno dobro so se odrezali ob kakih slovesnih prilikah in večjih praznikih. Ker pa mu v tej hu-

---

in s tem izvršil svoj 250. polet. Tekom vsega časa, odkar je v prometu, je premeril 261.000 milj in sicer v 4200 urah. Prepeljal je 16 tisoč oseb, 13 ton pošte in 33 ton tovora. Razven Avstralije je zrakoplov obiskal vse dele sveta. Severni Atlantik je preletel šestkrat, južnega pa penajstkrat. Tekom vsega časa pa je vedno brezhibno deloval in ni potreboval prav nikakega znatnejšega popravila.

Nad 400 let star običaj.

V bavarskem mestu Kotzing obhajajo že od leta 1512 nenavaden in važen binkoštni običaj. Po ulicah mesta jezdi trop jezdecev, ki jim

nja k sladkemu počitku delavca trudna glava, tako se je nagnil Križani k zadnjemu smrtnemu boju.

»Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!« je še dehnil. Potem pa je njegovo telo krčevito vztrepetalo — otrpnilo ljubezni in dobrote prenapolnjeno srce — in izvršena je bila velika naloga!

»Mrtev je«, je zaklical še nekdo; pa strah in groza! Že se začne zemlja tresti, skalovje v njenih globinah poka, ljudje begajo semtertje. Kdor more, pobegne. Zdaj je tudi solnce zopet zasijalo. Velikega duhovna je na slepo begajoča množica s seboj potegnila, ali ga kmalu podrla na zemljo, da je s svetim efodom vred obležal v cestnem prahu; ljudstvo pa je skakalo črez njega ter drvelo naprej. In velikoduhovniška čast ter dostojanstvo — kakor ga tu gledamo na tleh ponižanega — se ni nikdar več vzdignilo, nikdar več obnovilo. Konec je bil Stare zaveze. Jutranje ter večerne daritve so se v templu sicer opravljale še naprej; opravljali pa so jih ljudje, ki niso bili več postavnega Aronovega rodu, samozvanci, ki so si to čast z denarjem pridobili, ali bili vsiljeni po rimskih deželskih oblastnikih. Ko je leta 70 po Kr., torej 37 let pozneje, rimski vojskovodja Titus že tretji mesec oblegal mesto Jeruzalem in je beda v njem dosegla svoj vrhunec, za jutranjo molitev 11. julija ni bilo v mestu najti več ne jagnjeta, ne goloba, ne grlice; takrat je padel »velikemu duhovnu« daritveni klavni nož iz rok in bilo je konec vsega, vsega. Kmalu potem je bil zažgan tudi tempel sam in porušen. Dandanes stoji prav na njegovem mestu veličastna mohamedanska molilnica z imenom »Omarjeva mošeja«.

Takrat ob smrti Jezusovi na Kalvariji je bil pa konec tudi družbe farizejev. Premnogi izmed njih so sprejeli sicer krščanstvo, pa ne vsi v njegov blagor. Med drugim so hoteli kristjanom vsiliti izpolnjevanje tudi Mojzeseve postave z obrezovanjem vred ter tako že v Jeruzalemu povzročili prvega tistih razkolov, ki so skozi več stoletij pretresali v njegovih temeljih mlado Cerkev. In pa marsikak njihov obred, obe molitveni halji in drugo se je ohranilo do današ-

di krizi nismo mogli zboljšati njegove eksistence, si je poiskal mesto drugje. Naš domači g. župnik mu je v družbi cerkvenih pevcev in cerkvenih ključarjev priredil odhodnico in mu izpregovoril par poslovilnih besed, želeč mu na njegovem novem mestu vse dobro.

Sv. Peter pod Sv. gorami. Pri svojem sinu, župniku g. Ivanu Lah, je dne 26. avgusta po dolgi, trpljenja polni bolezni preminula blaga mamica Terezija Lah. Rajnica je bila genij dela in molitve. Njeno geslo je bilo: delo in Bog! Pogreb nepozabne pokojnice se je vršil v nedeljo dne 28. avgusta, ob udeležbi izvanredno velike množice ljudstva. Pogrebne molitve je opravil vlč. g. duhovni svetovalec Rauter, župnik pilštanjski, ob asistenci 9 gg. duhovnikov. Nastopila sta dva pevska zbora in sicer cerkveni pevski zbor pred hišo žalosti in moški zbor Katoliškega prosvetnega društva pa na pokopališču. Vlč. g. Turk, župnik bučki, je ob priliki službe božje v cerkvi orisal življenje blage rajnice, č. g. Brvar, župnik bizeljski, pa se je od pokojnice poslovil v lepem govoru ob odprtem grobu. Pokojnici želimo, da počiva v miru Kristusovem, preostalim, posebno pa še vlč. g. župniku, naše iskreno sožalje!

Pišece. Oženili smo se že, gospod urednik. Saj je Gogoljeva »Ženitev« še precej dobro izpadla. — Toda tudi suša nam ni prizanesla. Pa smo šli s procesijo na Sv. gore pri Sv. Petru prosit Marijo pomoči. In Mati nas je uslišala. Že dvakrat potem smo imeli dež. Hvala Bogu! Še bodo zrasli jesenski sadeži in tudi grozdje bo malo odebelilo svoje jagode. Saj se že mehča. Bo dobra kapljica. — A tudi tatovi so že na delu. Seveda taki, ki poleti nič ne delajo in nočejo delati, a v jeseni in pozimi nimajo vsega dovolj. Tudi našega grozdja bo kmalu dosti na zagrebškem trgu in sadja, čeprav ga tisti, ki imajo vinograde in sadonosnike, malo spravijo tja. Potreben bi bil pri nas pač poljski čuvaj, kot jih imajo po drugih občinah. Opozarjamo naše merodajne kroge, da nam to zadevo rešijo v dobrobit in zadovoljstvo vseh. — Dne 1. septembra t. l. smo začeli šolsko leto 1932-33 z mašami za obe šoli. Rada je prišla naša mladež v šolo, a marsikje vzdihujejo starši doma, ko so s pričetkom šole zgubili pomoč. Upamo pa, da nam bo šolska oblast vsaj v trgatvi dovolila počitnice, da bodo otroci lahko pasli, ko bodo odrasli imeli posla v vinogradu. Ali število šoloobveznih otrok se je letos v obeh šolah povečalo. Še ne bomo izumrli. — Davica se je zopet pojavila med nami. Toda pregnali jo bomo. Saj jo vsi preganjamo z vsemi mogočimi sredstvi. Do sedaj so oboleli le otroci družine Teodorovič. Smrtnih slučajev ni bilo. — G. urednik! Tukaj se širijo govorice, da nam, ki smo zadolženi, ne bo treba nič plačati. Prišli bodo baje neki agentje, ki bodo prinesli denar in vsem kmetom plačali njih dolgove. Ali bo to res? Zdi se nam, da bo vsak moral plačati svoj dolg tam, kjer je pač denar dobil. Saj še ne velja geslo: Kar je moje, ni tvoje, kar pa je tvoje, je tudi moje. Po tem geslu bi morda res šlo. Drugače pa ne. Kako bi bilo vendar mogoče vlagatelju vzeti težko prihranjen denar in ž njim lenuhu in zapravljivcu plačati dolg. Tisti, ki misli, da bo to šlo tekom 30 let, se naj postavi na stališče vlagatelja. Kaj bi on rekel, če bi mu posojilnica izjavila: Vloženega denarja ne dobiš nikdar nazaj, ker smo ga dali dolžnikom s tem, da smo jim dolg črtali. Gotovo bi prav debelo pogledal. Zato bi pa želeli, da nas taki agentje, ki širijo te neosnovane govorice, pustijo pri miru. Toliko smo tudi na kmetih pametni, da vemo, da tam, kjer nismo sejali, ne bomo nič želi. Kdor pa o takih neumnostih govori, naj prinese denar in naj na svoj račun rešuje prezadolženega kmeta, a ne na račun poštenih in vačnih vlagateljev!

Sv. Rupert nad Laškim. Kriza nas stiska povsod, najbolj pa nas sedaj tlači strašna suša. Že celi mesec avgust ni bilo izdatnega dežja. Otave večinoma ne bo nič, ajda je popolnoma uničena, repa sploh iz zemlje ni pogledala, korenje in sploh svinjska krma ne more nikamor; sadno drevje se suši, sadje nezrelo odpada, in tako se nam bliža žalostna jesen in naravnost obupna zima. Dne 23. avgusta se je začelo nebo po dolgem času oblačiti, popoldne je naenkrat med silnim viharjem padlo nekaj dežja brez toče, a nesreča ni prizanesla: v Lurnovcu je strela udarila v gospodarsko poslopje Junija Sivka; v malo trenutkih je ogenj uničil celo stavbo z vso krmo, seno in slamo; zgorelo je vse žito, katero so bili ravno tisti dan domlatili. Ogenj je uničil tudi vso shranjeno mesenino in špeh. Živino so sicer rešili, a eden vol si je pri reševanju zlomil nogo, da so ga morali takoj zaklati; tudi ena težka svinja je prišla proč. Gospodar je že imel pripravljen strelovod za to poslopje, a ga radi nujnih poljskih del ni še utegnil montirati. Sivka trpi veliko škodo, ki je le deloma pokrita po zavarovalnini; najhujše ga je zadelo, ker radi pomanjkanja krme ne more živine rediti. Kmet je v resnici dandanes siromak, da mu ga ni para! Ako bi v Boga ne zaupal, ki svoje sicer preskuša, a nikoli ne zapusti, bi ne mogel več obstati. Sivka je vrl krščanski gospodar, znan po svoji možatosti, zlasti pa po dobrotljivosti, zato bo gotovo tudi našel dobra srca, ki mu bodo pomagala v veliki nesreči, ki ga je zadela!

Mesto pri Mariji Snežni je že zasedeno. — Za Ianka se je tudi našlo mesto. S tem je ta zadeva končana.

Iz statistike prebivalstva.

Društvo narodov objavlja razne statistike in med temi je bila izdana pred kratkem tudi glede števila prebivalstva na svetu, ki znaša: 2.012,000.000. Prirastek znaša po tej statistiki 20 milijonov. To leto je prekoračilo število prebivalstva drugo milijardo. Pri vseh statistikah je treba pomisliti, da je veliko pokrajin, ki sploh ne poznajo ljudskega štetja in kjer se je treba zadovoljiti s približno cenitvijo. Vsekakor pa je sigurno, da je vesoljnega prebivalstva nad 2 milijardi.

Največ ljudi prebiva v Aziji in sicer 1.103,000.000. Azija je napredovala napram letu 1931 za 11 milijonov. Amerika in sicer severni in južni del imata 452 milijonov in sta narasla od lani za 4 milijone.

Letos je prvič prekoračila Evropa polovico milijarde. S prirastkom 8 milijonov je dosegla številko: 506,000.000 in je na celem svetu na drugem mestu.

Afrika ima kljub ogromnemu obsegu le 142,000.000 prebivalcev. Afrika je edini del sveta, ki je nazadoval minulo leto za 2 milijona.

Najmanjši in glede števila prebival-

---

njega dne po raznih krščanskih cerkvah na Jutrovem in tudi pri nas; vendar se tega nikdo več ne zaveda. Poglavitno pa, duh farizejstva, — ne mislimo tu na hinavščino, ki je kot kvas hudobije splošni delež človeštva! — ampak tisti nepodučljiv, nepomirljiv, Kristusu večno sovražen duh; ta živi in bo živel, dokler bodeta le še dva Žida rabila tefilin — molitvene jermene.

7. Pod križem zopet združeni.

Pol ure po zemljetresenju je bila Kalvarija skoraj prazna. Le tupatam so še stale skupine žalostnih ljudi, pomladanje solnce pa je s svojimi najsvetlejšimi žarki božalo bledo mrtvo obličje svojega Stvarnika.

Rahela je še vedno sedela sklonjena zraven križa. Hčerka Miriam, utrujena, je v naročju zaspala, mati pa še ni hotela zgeniti, da ljubljenke ne vzdrami. Izpod bele rjuhe, v katero je bila zavita, je zapazila svojega, ne daleč proč od nje stoječega moža. Zdaj Rabi Jehuda stopi h križu ter se spoštljivo ozre gor k njemu, ki ga je še pred dvema letoma sovražil z vsemi močmi svoje duše. Potem pogleda slučajno dol na sedeči ženski, gleda ji, spozna ji, pod ogrinjali ji spozna!

»Rahela, ti?« zašepeta.

Ona je medtem ogrinjalo spustila z glave. Njeno obličje bilo je celo mladinstveno, nežnejše ko pred boleznijo. Plano poglejuje gor v svojega gospodarja.

»Ne boj se! Tudi jaz verujem!« reče Jehuda, se malo zamisli ter slednjič dehne:

»Rahela, odpusti!«

Zdaj se žena ljubeznivo ozre nanj, povzdigne roke visoko gor proti Križanemu ter vsklikne:

»On — saj on je nam že davno odpustil!«

— — —

Mala rodbina rabija Jehude se je takoj pridružila zboru prvih kristjanov v Jeruzalemu. Vendar pa mati in hčer, ki sta sprva prestali toliko bridkosti, poslej pa toliko radost doživeli, nista vživali dolgo svoje sreče na zemlji. Črez leto dni že ste se njuni duši preselili v nebeški Jeruzalem.

na čelu jezdi jezdec s križem in vencem v roki. Ko prejezdijo vse ulice, se ustavijo pred hišo mladeniča, ki slovi za najbolj poštenega v vsem mestu. Temu izroči potem duhovnik venec, katerega so nosili poprej v procesiji.

Prvi, ki je izrezal slepiča.

V Hamburgu je letos obhajal svojo 80letnico kirurg prof. Hermann Kimmell, ki je imel l. 1889 toliko poguma, da se je prvi lotil slepiča z nožem. S tem je položil temelj tej panogi ranocelniške prakse, ki se je do danes krasno razvila. Pred Kimmelovo operacijo je bil vsak akuten primer slepiča smrten.